No. 1611 Zaterdag 14 November 1914. 31ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.

BUREAU VAN DIT BLAD
Waterkant No 4, Overzijde.
DRUKKER B. L. BOGAERS

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

OM YPEREN.

Sinds den val van Antwerpen verliep reeds meer dan een maand.

Door een helder inzicht in den toestand en een vlug en beslist ingrijpen wist Koning Albert nog een groot deel van het Belgische leger te redden. Hij is sneller geweest in zijn bewegingen dan de Duitschers berekenden, en was hen overal juist één dag vóór.

's Nachts vóór de inname van Antwerpen trok het leger in alle stilte weg en rukte zóó snel voorwaarts, dat de Duitschers juist te laat kwamen om hun den pas af te snijden en hen te beletten zich met de Engelsche en Fransche troepen te vereenigen. Toen de Duitschers 15 October binnen Ostende kwamen, waren de Belgen gevlogen en begonnen op hun beurt den vijand het verder voortrukken te beletten.

De Engelschen snelden toe en bezetten Yperen. De gewenschte samenwerking was er onmiddellijk van af het allereerste begin.

Door dit snel elkander begrijpen en vlug samenwerken hebben de Verbondenen een grooten voorsprong behaald op de Duitschers in België, waar zij nu tamelijk wel afgesneden zijn van het hoofdleger en hun rechtervleugel maar niet bereiken kunnen. Meer dan een maand hebben zij beproefd om door de Verbondenen heen te breken; doch het is hun nog niet gelukt.

Ook van een buitengewoon optreden in het Noorden van België vernemen wij nog maar niets.

We hadden deze week zeker eenig bericht verwacht omtrent de actie der onderzeeërs, die in Zeebrugge in elkander werden gezet, en keken al lang uit naar de luchtvloot.

Maar tot dusverre schijnt alles nog in staat van voorbereiding.

Aan deze voorbereiding echter wordt geducht zorg besteed. De rechteroever van de Yser wordt versterkt en overal worden steunpunten gezocht om het leger in het veld beter te dekken.

Zouden de onderzeeërs en de luchtschepen misschien ook behooren tot de voorbereiding van den grooten slag, welke aanstaande is?

Want, dat er een geweldige slag geleverd zal worden is wel heel zeker.

Toen President POINCARÉ naar het front trok, zoogenaamd om de troepen te groeten, heeft hij te Duinkerken een ontmoeting gehad met LORD KITCHNER, den Engelschen Minister van Oorlog. Bij deze ontmoeting waren tegenwoordig de Fransche en de Belgische Ministers van Oorlog en de Opperbevelhebber van het Fransche leger, Grl. JOFFRE. Na afloop dezer conferentie bracht President POINCARÉ, vergezeld van zijn Minister van Oorlog en de Generaals JOFFRE en DUPARGE een bezoek aan Koning ALBERT.

Dezer dagen meldden de telegrammen, dat ook Keizer WILHELM een samenkomst heeft gehad met den Koning van Saksen en met dien van Würtenberg. Op deze bijeenkomst zou besloten zijn tot elken prijs Calais te veroveren.

Herhaaldelijk werden persoonlijke uitlatingen van den Keizer in dien geest reeds overgeseind.

De wil des Keizers geldt voor wet.

Aan de manoeuvres der Duitsche troepen ziet men, dat het dien kant ook heen gaat.

De jeugdige reservisten werden vervangen door ouderen, meer geharde, en beproefde krijgers.

De Keizer leidt in eigen persoon de operatie van 8 legerkorpsen. Geen offer zal hem te zwaar zijn om de kuststeden in handen te krijgen.

De kleinere gevechten rondom Yperen waren slechts schermutselingen, voorpostengevecht; de eigenlijke groote slag, waarbij alle krachten: op het land, onder en op de zee, in de lucht, zullen samenspannen, moet nog geleverd worden.

Maar tot deze krachttoer werd de Keizer gedwongen, omdat een zeer verwoede aanval op Yperen, in het begin van November ondernomen, glansrijk door de Engelschen werd afgeslagen. De Duitschers openden eerst een schrikkelijk artillerievuur en zonden toen de infanterie in den strijd. Bommen werden geworpen, dynamietmijnen sprongen, met gevelde bajonet drongen de Duitschers voorwaarts. De Engelschen hielden stand en weerstonden den schok.

Vreeselijk was het einde van dezen slag bij Yperen.

Het aantal dooden en gewonden was buitengewoon groot.

Een week lang heeft men zich aan beide zijden versterkt. De Duitschers vielen het eerst weer aan, maar de Engelschen en Belgen en Franschen namen spoedig het offensief over en versloegen hen herhaaldelijk.

Dixmuiden wordt gebombardeerd. Wat zal hiervan het einde zijn?

Professor Mausbach

OVER DEN

OORLOG.

Evenals in andere universiteitssteden, zijn ook in Münster door de hoogleeraren van de Universiteit voordrachten over den oorlog aangekondigd, waarvan de opbrengst voor de achtergebleven betrekkingen van gesneuvelden bestemd is. De reeks voordrachten werd daar onlangs in tegenwoordigheid van een groot publiek geopend door den bekenden, gezaghebbenden hoogleeraar in de katholieke theologie dr. Mausbach, die voor den komenden winter tot rector-magnificus is gekozen. Hij hield de volgende beschouwingen over den oorlog:

Onverwacht en vreeselijk is de oorlog over ons volk losgebarsten. En toch is die noodlottige tijd geen rampzalige, vol duisternis, maar weer een dag des oordeels, een dag des Heeren, waarop ons volk zich heeft gezet aan een ernstig levenswerk.

Welk een oplaaien van heilig vuur was het in de eerste oorlogsweek, als het flikkeren van den bliksem langs den hemel. In het jaar 1870 merkte Renan in een brief aan David Friedrich Strausz op, dat geen woord in de H. Schrift het eeuwig leven belooft voor krijgsdeugden. Dat bewijst evenwel niet, dat de oorlogsgeestdrift van een volk een geloofsafval beteekent.

David Friedrich Strausz verklaarde, naar aanleiding dezer uiting van Renan, dat Christus onder de verdrukte, geknechte Joden geen aanleiding heeft gevonden, om krijgsdeugden te prijzen. Christus' eeuw was over het algemeen geen oorlogstijdperk, ook niet voor de Romeinen, die van de vele oorlogen waren uitgeput. Wat Christus wilde was de terugkeer van den mensch tot in-zich-zelf-gekeerdheid, de liefde tot God en de menschen.

In zijne leer vergat hij echter geenszins de staatsplichten, wet en maatschappelijke orde: „Geeft den keizer wat des keizers is; God wat Gode toekomt." Wel leerde hij in de bergrede: „Wanneer iemand u op de rechterwang slaat, biedt hem dan ook de andere." Doch hiermede bedoelde Hij de vergevingsgezindheid, het vrij zijn van haat. De uitwendige vorm van het antwoord op een beleediging kan naar omstandigheden heel verschillend zijn. Heeft Christus zelf niet den knecht, die Hem sloeg, de andere wang aangeboden, maar tegelijkertijd hem daarbij terecht gewezen?

Het Cristendom heeft de oude dapperheid, de „Virtus", in een voorname christelijke deugd herschapen. Hoe heldhaftig verschijnen de eerste christelijke soldaten-martelaren! Welk een edele strijdlust spreekt uit den Heiland! Hoe viert de christelijke dapperheid haar hoogsten bloei in de middeleeuwsche ridderschap, voornamelijk in de geestelijke orden, waar zij gepaard gaat met de innigste godvrucht.

Er zijn idealistische vrededwepers, maar ook brutale verdedigers van den oorlog. Tegenover beide uitersten kan men het woord van den H. Augustinus plaatsen: Onze wil moet naar vrede streven, de oorlog echter is een noodzakelijkheid. Wel brengt de oorlog groote en zware gevaren mee, maar toch is hij daarom niet altijd een barbaarsch verschijnsel en in tegenstelling met de christelijke leer. Ware christelijke liefde moet ook leed kunnen doen en straffen, om ons op te voeden en het verderf te weren.

Het individu mag zich op noodweer beroepen, om zich en anderen tegen moordlust te behoeden; de Staat mag naar de wapenen grijpen, wanneer het hoogste nationale goed het eischt en wanneer het er om gaat, voor de overwinning van het recht te strijden. Want dat is het hoogste ideaal van het Christendom, en in deze overwinning der gerechte zaak ligt de meest ware en diepe rechtvaardiging van den oorlog. De verzekeringen van onzen keizer zijn waar en blijven op het forum der wereldgeschiedenis onbestreden; wij willen in vreedzamen arbeid voortleven, maar overal dringen afgunstigen ons tot een rechtvaardige verdediging.

Wel nooit hebben keizer en regeering de rechtsgronden zoo duidelijk in het licht gesteld als in de afgeloopen weken. Zóó diep en sterk als staal klonk dit pathos, zóó hevig en levendig, dat het ook den woorden een zeldzame kracht, klem en schoonheid verleende. En deze zedelijke kracht werd nog versterkt, doordat de grootsche gestalte van twee monarchen zich tot de dragers der rechtvaardige zaak maakten. Trots vele geschillen zijn zij gelijk in mannelijke kracht en hoog verantwoordelijkheidsgevoel. Slechts vertrouwende op zichzelf en op hunne volken zien zij niet rond, bedelend om hulp, evenals de „vredes-Czaar."

De diepe geestdrift is geenszins bekoeld door de formeele inbreuk op het volkenrecht in België. Wel is en blijft het waar: ook tusschen de volkeren bestaan plichten, om zich aan een verdrag te houden. Maar in deze materie bestaan er uitzonderingen. Wanneer door zulke verdragen het bestaan van een staat ten hoogste in gevaar wordt gebracht, gaat het natuurrecht voor.

De woorden van den rijkskanselier hebben het luid over heel de wereld verkondigd. Het is niet onze schuld, wanneer onze eerlijke woorden buitenslands niet worden geloofd. De oorlog is bij ons uit het diepste rechtsbewustzijn gegroeid.

Daarom heeft hij ook zedelijke krachten geschapen. Het valt niet te ontkennen, dat de oorlog een sleep van ellenden en nooden met zich voert, ook voor degenen, aan wie hij geen nederlaag toebrengt.

Maar hij heeft een lichtzijde. Hij stuit zedenbederf, hij wekt op en vermaant tot inkeer. Vrede is een zoet woord. Maar de aardsche vrede is dikwijls ver weg van Christus' vrede. Onze vrede werd door den oorlog bedreigd door maatschappelijken strijd. Menige onheilswolk van nationale en confessioneele tegenstellingen heeft de stormwind van den oorlog weggevaagd.

Het schijnbaar hopeloos versnipperde Oostenrijksche volk werd eensklaps één sterk geheel; het pan-Slavisme is zijn eigen doodgraver geworden. Wij hadden voor den oorlog bij velen een gebrek aan zedelijk idealisme te beklagen; thans zien wij bewonderend en verstomd het naar buiten treden van den inwendigen mensch. Zoo veel roerende deelneming van alle bondgenooten, zoo veel moed en offervaardigheid hadden wij in onze jeugd niet verwacht.

Onverschilligheid was bij velen in vredestijd opgekomen. Misbruik van het huwelijk en kindersterfte waren dreigende ziekten geworden aan het lichaam des volks. Nu zwaait de oorlog zijn geesel en straft de eigenliefde, om vermanend het leven niet als het hoogste goed te beschouwen. De oude vrouwelijke deugden ontwaakten weer en velen, die gelijkstelling der vrouw met den man najoegen, is het duidelijk gebleken, dat er een rechtvaardige en gewilde ongelijkheid der geslachten bestaat.

Reeds weert de Duitsche geest zich tegen al het parvenu-achtige, schitterende, opdringerige en bedrieglijke. Evenals de glimmende kurassen en de bonte uniformen door het eenvoudige grijs vervangen, beginnen ook in de vrouwenmode meer eenvoud en simpelheid te heerschen. De liefde was nog altijd de hoogste deugd, ook tegenover den vijand. Het is de trots van het Duitsche leger, dat het den vijand niet noodeloos gruwelijke wonden slaat en dat het die geneest, welke het heeft geslagen.

Nood breekt niet slechts wet, nood leert ook bidden. Eerst in de duisternis der verschrikking worden de sterren aan den hemel zichtbaar.

Het rustig genieten van de beschaving doet den mensch sluimeren in verzadigd zelfgenot. In den oorlog raakt het heele trotsche beschavingsgebouw aan het wankelen. De springbron der godsvrucht borrelt thans weer machtig. De kruistochtstemming „God wil het", is thans nog sterker dan in 1870, zij grijpt alle lagen der maatschappij aan.

De sterke, godsdienstige toon, welke uit de proclamaties der Duitsche en Oostenrijksche monarchen klonk, heeft een machtigen indruk gewekt en de spontane geestdrift der massa drukte een onafneembaren zegel op deze manifesten!"

De met vurige welsprekendheid voorgedragen rede van prof. Mausbach vond bij de vergadering algemeenen bijval. Een eigenaardig schouwspel was het, de beide rectoren der hoogeschool bij elkaar te zien, de een in kurassiersuniform, de ander in het eenvoudig priestergewaad.

(*De Tijd*).

De machine-oorlog aan de Aisne.

In „Daily Mail" geeft — naar de Londensche correspondent van het „Hbld." meldt — Hamilton Fife de volgende schets van het vreeselijke van den modernen oorlog:

NAAR HET GELUK.

(*Uit het leven van een bekeerling*).

LXVIII. Slotwoord.

Men leest wel eens van de *twee geloofsbelijdenissen* der Protestanten.

Maar wat heeft een geloofsbelijdenis bij hen eigenlijk te beteekenen, als toch weer ieder afzonderlijk houden kan wat hem persoonlijk goeddunkt!

Maar als men eenmaal zoo ver gekomen is, dat men alle Christelijke Gemeenten als Zusterkerken gaat beschouwen van de Christus-Kerk, mag men ook wel van de twee geloofsbelijdenissen spreken

Er zijn er ook twee, die op een vasten grondslag steunen.

De Katholieken bekennen, dat zij der Kerk van Christus zijn trouw gebleven, terwijl de Protestanten van beide belijdenissen één zijn in de erkenning, dat zij der Kerk van Christus niet trouw zijn gebleven.

Dat zijn ook twee belijdenissen.

Misschien denkt wel iemand: Och, zoo heel erg is het toch niet; men vindt bij elke godsdienstige gezindte goede, beste menschen.

Daar is die godsdienstige gezindte even onschuldig aan als de Katholieke Kerk schuldig is aan het feit, dat er ook slechte Katholieken worden aangetroffen.

Goede, beste menschen vindt men overal, zelfs onder de Roodhuiden van Amerika, de slangenvereerders van Indië en de Canibalen van Nieuw-Guinea.

Bladeren wij eens in de geschiedenis der menschheid, in de H. Schrift; wat lezen we daar?

De besten onder de menschen, de toonbeelden van allen, met wie God onmiddellijken omgang had, vinden wij onder de Israëlieten.

De Joodsche Godsdienst was niet, zooals de Geloofsbelijdenis der verschillende secten, door menschen gemaakt, maar was werkelijk een door God geopenbaarde leer. En toch bleef voor deze uitverkoren lievelingen Gods de Hemel gesloten, omdat Hij nog niet gekomen was, Die alleen den Hemel voor hen kon openen.

Ook hun Geloof was nog niet volledig, hun godsdienst nog niet volmaakt.

Als schrille tegenstelling zien wij den goeden moordenaar aan het kruis

Hem wordt de Hemel geopend, omdat hij gelooft in Dengene, en openlijk Hem belijdt, Die alleen de Hemel openen kan. In oprecht bewustzijn van eigen schuld stelt hij vol berouw op Hem al zijne hoop. Hoe allesbeslissend is het rechte Geloof.

Eenstemmig hoor ik mij van alle secten in vol koor toeroepen: Maar wij allen gelooven in Christus!

Ik vraag echter op mijn beurt: Waarin bestaat dan uw geloof?

Vóór alles eischt Christus, dat gij één zijt in het Geloof. Gelooft ge in Christus, dan zijt Ge één; zijt ge niet één, dan gelooft ge ook niet in Christus.

Wordt vervolgd.

Van Curaçao naar New-Orleans

LANGS EEN OMWEG.

Aangeboden door

J. H. B. GRAVENHORST.

Vreemd keek de consul op, bij het zien van den gezagvoerder in gezelschap van zijn kok, in dit vroege morgenuur. Vreemder zou hij opzien bij het vernemen van de rede dezer vroege visite.

„Gaarne," ving de gezagvoerder van het Fr. fregat aan, „zoude ik u eenige minuten willen spreken over een zonderlinge vondst die gisteren, nadat wij het diner aan boord van mijn schip gebruikt hadden, door mijn scheepskok is gedaan."

Aldus sprekende, maakte de gezagvoerder een mandje open dat hij van den scheepskok aannam en toonde den Fr. consul daarin een stuk vleesch en been afkomstig van een kinderkuit, waaraan het zwarte vel dat men vergeten had er af te halen, nog duidelijk zichtbaar was en zonder twijfel van een negerkind afkomstig moest zijn.

„Alvorens verder te gaan," sprak de Fr. consul met verontwaardiging, „verzoek ik u mij vertrouwelijk te willen mededeelen of wij gisteren bij u kanibalen geweest zijn."

De gezagvoerder verklaarde den consul dat tot zijn spijt hij zulks bevestigen moest.

Onmiddellijk begaven zich de consul met den gezagvoerder en de scheepskok naar het politiebureau en gaven daar de zaak aan. De

„Dat is geen oorlog van menschen, het is oorlog van machines." Zoo sprak een gewoon officier, en hij zeide het vol bitterheid, want hij had meer dan de helft van het bataljon, dat hij had gecommandeerd, zien weggevaagd, als het gras onder de zeis, door die vreeselijke mitrailleuses.

„Er is iets vreeselijk zielloos in," vervolgde hij, „het is beestachtig onmenschelijk. Mannen draaien een handvat om en de dood vliegt er uit „in groote bundels". Wat deze veldslag geweest is — het is in werkelijkheid één slag, de Marne en de Aisne — kan niemand beseffen, die het niet heeft bijgewoond. Menschen konden elkander nooit dooden bij hoopen, bij honderden te gelijk. Zij zouden walgen van zulk een slachten op groote schaal. Zij zouden uitroepen: „Wij zijn soldaten, geen slachters. Een slagveld moet geen abatoir zijn." Slechts vernuftig uitgedachte machines, gemaakt om menschen te dooden als sprinkhanen, wanneer die op een vruchtbaar land komen; slechts automatische moordenaars zonder hart of medelijden, of wroeging, konden de aarde bedekken met dooden, op zulk een vreeselijke wijze."

„Een groote kurassier vertelde, hoe, nadat een massa Duitsche infanterie uiteengeslagen was, en nog eens uiteengeslagen, er een wal van lijken was, een wal, waarover men met de paarden heen moest springen.

Een andere man, een chasseur te voet, beschreef een bietwortelveld, waar de Duitschers lagen, als een plaats, „waar zij lagen bij honderden, alsof zij door den bliksem waren getroffen. Zoo doodt onze „soixante-quinze", gelijk de goede God doodt, wanneer hij vertoornd is en zijn toorn doet gevoelen door het hemelvuur. — Ziet, gedood, waar gij stond!"

De „soixante-quinze" is het Fransche 75 milimeter kanon, waarover de soldaten met genegenheid spreken. Zij hebben eigenaardige manieren. Hun artillerie leeft voor hen. Zij spreken er over met een persoonlijk gevoel van dankbaarheid en bewondering. Ook de bajonetten hebben zij verpersoonlijkt. Een der gewonde Spahis sprak van een man-tegen-man gevecht — zij zijn zeldzaam geweest — waarbij „Rosalie" grootsch werk had gedaan.

„Rosalie," verklaarde hij, „zoo noemen wij ons blanke wapen. Wij doopten het zoo op een avond, toen wij het met goed effect gebruikt hadden. Maar het aantal, dat „Rosalie" voor haar rekening heeft, is klein in vergelijking van de massa's, die „automatisch" gedood zijn. Aan Duitschen kant is het de mitrailleuse, het Maxim-kanon, dat de meeste schade aanricht; aan Fransche zijde, de „soixante-quinze". Verschillende doktoren vertelden mij, dat de wonden der Duitschers meerendeels veel ernstiger zijn dan die der Fransche of Britsche soldaten.

„De Fransche granaten barstten met vreeselijk effect.

Zij scheuren beenen en armen aan stukken.

Als zij hoofd of onderlijf raken is alles voorbij. „Het is volkomen juist," voegde hij er bij, op mijn desbetreffende vraag, „dat mannen dood gevonden werden zonder eenige verwonding. Wij vinden hen, als wij over het slagveld gaan, knielende, zittende in de loopgraven in natuurlijke houdingen, alsof zij nog leefden; juist zooals zij knielden of zaten, toen de granaat barstte en hen in één oogenblik door de melinietdampen verdoofde.

O, dat slagveld aan de Marne! Nooit is er een oorlog geweest, die iets zoo vreeselijks te zien gaf. Als de lijken daar in hun massa's lijken van dieren waren, zouden wij medelijden hebben. Maar mannen, Monsieur, mannen! Nooit heeft de wereld zóó iets gezien!"

Dat klinkt overdreven; misschien zeggen sommigen uwer: „Die mannen hadden nooit een slagveld gezien."

Welnu, hier volgt het getuigenis van eene, die andere slagvelden zag; die aanschouwde de slagvelden in den Balkan-oorlog, waar men de dooden telde in nooit-gehoorde cijfers. Een Roode-Kruis-zuster, een bekwame, degelijke, Fransche vrouw, die herhaaldelijk aangewezen werd voor werk, dat buitengewone hoedanigheden van kalmte en bedrevenheid vorderde, zegt:

„Afschuwelijk! Afschuwelijk! Afschuwelijk!" en dan sluit zij even haar oogen in haar handen om de vreeselijke beelden weg te vagen, die voor haar opdoemen.

Denk eens aan het aantal — twee millioen. Dat is nooit geëvenaard. Denk aan de juistheid der doodende machines! Aan het aantal dier machines! Aan de ontzettende voorraden ammunitie, die zij verslinden. Duitschland moet 'n groot hospitaal zijn. Frankrijk begint hetzelfde te worden."

„Ik heb 't zelf gezien. Ik heb juist gereisd van de Atlantische kust door het midden van Frankrijk, overal zijn gewonden. Reeds worden bedden schaars, al zijn er gelukkig zoovele lichtgewonden, dat zij spoedig genezen en ruimte kunnen maken voor anderen. Maar men gaat het ontzettende der worsteling beseffen, als men elke beschikbare school, gesticht, openbaar gebouw ziet herschapen in een hospitaal, even goed als vele groote spoorweg-stations en tal van particuliere woningen, en dan te bedenken, dat het in Duitschland nog veel erger is......"

„En nog altijd duurt aan de Marne, èn aan de Weichsel, èn aan de Sava, èn op de zeeën die vreeselijke slachting voort! Hoe lang nog? Hoe lang?"

Verschrikkingen van den oorlog.

De correspondent van de „Daily Telegraph" schrijft uit Parijs het volgende over de aankomst van een trein met gewonden:

Maandagmiddag om vier uur verliet ik Parijs per auto om naar het spoorwegstation van A. te gaan, een rit van ongeveer vijftien mijl. Mijn plan was, er getuige van te zijn, hoe een aantal Fransche en Amerikaansche dames zich kwijten van hun vrijwillig-opgenomen taak, den zieken en gewonden soldaten, die bij hun vervoer van het front naar de hospitalen in afgelegen provincieplaatsjes A. passeeren, verversching aan te bieden.

Wij naderen het station. Het perron wordt bewaakt door Fransche reservisten in hun roode en blauwe uniform. De bevelvoerende officier vertelt ons, dat er dien dag reeds tal van gewonden gepasseerd zijn, maar dat er 's avonds nog veel meer zouden volgen, waarom hij verzocht geen tijd verloren te laten gaan om alles voor hun ontvangst in gereedheid te brengen.

Binnen een half uur stonden in vier groote ketels, koffie, melk, soep en thee boven houtskoolvuren te koken, terwijl op lange tafels, brood, kaas, chocolade, biscuits en ander vast voedsel lag voor hen, wier toestand hun veroorloofde het te gebruiken.

Langzaam daalde de nacht over dit tooneel. Van tijd tot tijd zwoegde een eindeloos lange trein, somes getrokken door drie locomotieven, door het station met een transport voedsel en andere levensbehoeften naar het front. Eenmaal ratelde een expres locomotief fluitend, met één wagon in een zestig-mijls vaart voorbij, óm een staf-officier van het front naar Parijs te brengen. Een groep gebaarde, reeds gebogen reservisten in hun roode en blauwe uniformen, er uitziend als zeeroovers uit een of andere onmogelijke roman, kroop om het vuur bijeen, onze toebereidselen met belangstelling gadeslaand. De officier, die het bevel voerde over het station was nu hier dan daar, om allerlei moeilijkheden uit den weg te helpen ruimen: hier moest een tafel verplaatst worden, daar een kachel, aan gewonden moest men geen rhum in hun thee geven, enz.

Toen alle toebereidselen gereed waren, volgde er een poos wachten, totdat om ongeveer acht uur aangekondigd werd: „Dames en heeren, een trein met vierhonderd gewonden zal dadelijk aankomen.

Kannen werden gevuld met heete dranken, manden met mondvoorraad en kleeren en toen kroop van uit de duisternis langzaam een lange trein binnen, voor het grootste gedeelte gevormd uit 3de klas wagens, die in landen, waar algemeene dienstplicht bestaat, bij de mobilisatie gebruikt worden. De rij wagons strekte zich uit tot ver voorbij het perron, tot waar de bundel glinsterende rails zich in de duisternis aan het oog onttrok.

Bijna onmiddellijk verschenen aan de portieren der 3de klas-coupé's bleeke en voor het meerendeel gebaarde gezichten, getooid met een onbeschrijfelijke verscheidenheid van hoofddeksels. Het waren de licht gewonden. Zij hielden hun kleine tinnen bekers voor, om voedsel en drinken te vragen, hetwelk onder hen uitgedeeld werd. Chocolade viel vooral in den smaak, in het bijzonder bij de Algerijnen, Tunesiërs en de koolzwarte Senelageesche infanterie. Het voorste deel van den trein was bijna geheel gevuld met deze licht gewonden. De mannen waren opgewekt, maar zeer vermoeid en vuil. Velen van hen hadden sinds het begin van den oorlog geen gelegenheid gehad van linnen te verwisselen.

Aan het einde van den trein waren wagons waar geen gezichten aan de portieren verschenen en als men de deur opendeed, zag men een verwaarloosd en hulpeloos slachtoffer van den oorlog op stroo liggen, met zwakke stem om drinken roepend en vragend of hier dan eindelijk het hospitaal was, waar zijn lijden een einde zou nemen. Nog meer verderop waren de groote veewagens, met deuren, stevig afgesloten door ijzeren staven, die, als ze geopend werden, zes, acht of zelfs meer mannen bleken te bevatten, die hulpeloos op het stroo lagen, somtijds in volslagen duisternis, of slechts verlicht door een lantaarn. Het tooneel maakte op mij een zeer pijnlijken indruk. Enkele van hen riepen jammerend: „A boire! A boire!"

Uit één wagen hoorden wij, voordat wij de groote houten deur weggeschoven hadden, slechts gekreun van stervenden. Het was er donker, ik nam een lantaarn en bij het zwakke licht zag ik hun bleeke gezichten, die in ijlenden doodsstrijd mij aanstaarden. Bijna twee dagen hadden zij gelegen in dezen donkeren wagen, zonder versche lucht, met brandende koorts en wonden, die bij iedere beweging van den trein pijn deden en staken. Zij hadden geen begrip van tijd of plaats en acht en veertig uur lang hadden zij niets anders gehoord dan het knarsen van ijzeren wielen en het geschreeuw van hun kameraden.

Wij deden wat wij konden voor deze arme gewonden, gaven hun voedsel, drinken en kleeren, waarvoor zij de meest treffende dankbaarheid toonden. Vaak moest ik in het halfdonker over de lichamen stappen, die op stroo lagen en de hoofden der gewonden opbeuren, als zij niet in staat waren te drinken. Aan alle kanten hoorde ik jammerklachten van mannen, die enkele dagen te voren sterk en in den bloei van hun leven waren en nu hulpelooze invalieden, misschien wel voor hun geheele leven. Een man, die twee kogels in de borst en een in den schouder had gekregen, had zich in zijn hevige koortsen ontdaan van al zijn kleeren en wentelde zich naakt in het stroo om. Ik wikkelde hem in een laken en gaf hem wat heete melk, maar toen ik den wagen verliet, hoorde ik hem nog kermen: „Mon Dieu! que de souffrances! qui l'aurait cru possible? O mon Dieu, ayez pitié de moi."

Een ander, met een gewond been, vertelde mij, dat hij vier en twintig uren op het slagveld gelegen had, voor een ambulance-afdeeling hem opgenomen had. De meeste soldaten waren in een gevecht, dat vier dagen geleden plaats had, gewond, maar hun aantal was zoo groot, dat men hen niet eerder had kunnen behandelen. Overal hoorde men de vraag: „Zijn wij er?" en als men antwoordde: „Nog maar een klein eindje", zeiden de arme kerels: „Nog verder, mon Dieu! Steeds nog verder!"

Ik opende de deur van een derde klas coupé. Het was er volmaakt donker, maar toch onderscheidde ik een donkere massa op het stroo. Ik ging de treden op, kroop langs de bank, om den soldaat te ontwijken, die op het stroo moest liggen, en riep hem toe: „Wilt ge wat drinken, vriend?"

Hij antwoordde niet. Ik riep nog eens en kreeg weer geen antwoord. Toen haalde ik een doosje lucifers te voorschijn en maakte licht. Een infanterist lag op zijn zijde, met het gezicht in het stroo. Ik boog me over hem heen en beurde zijn hoofd op, maar zijn gezicht was bleek en zijn oogen levenloos. Een diep afgrijzen voelde ik bij de gedachte aan dezen eenzamen doode op het stroo in een donkere spoorwegcoupé, ver van familie en vrienden, met niemand om hem in de laatste oogenblikken bij te staan.

Den geheelen nacht door rolde trein na trein van het slagveld binnen en toen de ochtend aanbrak over het stille stadje, waren we nog aan het werk. Om zeven uren des morgens, toen anderen ons aflosten, waren dertien treinen gepasseerd, met meer dan 3000 gewonden, en dat in één nacht. Zoo is het doorgegaan, dag en nacht, over de twee weken lang en dit zijn slechts de slachtoffers van een deel van het slagveld.

De ernstige gewonden werden naar hospitalen in de buurt gezonden, de overigen gingen naar Bretagne, de Vendée en het Zuiden van Frankrijk.

Langs de wegen der Ellende.

Een bijzondere Correspondent van *De Maasbode* is de uitgeweken vluchtelingen tegemoet gegaan; hij schrijft:

Wij komen door het aardige dorp Halsteren met zijn interessante kerk; hier zitten de Belgische vluchtelingen reeds langs den weg uit te rusten van hun tocht en staan zij hunne kampementen op. Steeds meerdere komen er aan, menschen die hun kleine beetje goed in oude kinderwagens hebben gepropt of in sportkarren hebben opgestapeld.

Dan komen we door het vriendelijke Bergen op Zoom.

De straten barsten van menschen. De deuren van alle huizen staan open, en men ziet de gangen en kamers vol van menschen. Wij reppen ons voort, in zoover er van reppen sprake kan zijn; een vriendelijke vrijwillige burgerwacht, die hier in Bergen op Zoom duizend diensten praesteert, zal ons even gidsen om ons uit het gewoel op den weg naar Putte, het uiterste grensplaatsje te helpen.

Maar als wij op den breeden, mooien weg naar Putte komen, prachtig door boomen overschaduwd als een heerlaan in het Haagsche Bosch, dan is het geen tuffen meer, dat onze auto doet, maar slechts een traag omwentelen van wielen.

Soms stokt het heelemaal, en moeten we maar wachten.

Maar nu begint ook de ontzaggelijke ontroering, wij zijn op de wegen der ellende.

Langzaam komen ze aangeschokkerd de geweldige sleepwagens van Antwerpen, voortgetrokken door de statueuze Belse paarden.

Eerst het huisraad er in, bond en ordeloos door elkaar, een rijdend brokkenhuis, dan stroo er over heen en daarop de vrouwen, de kinderen, de honden, de geiten, alles naast elkaar. De mannen loopen er naast en er achter de hand aan de kar, vaak met de andere hand bemoedigend de snikkende vrouw en het verschrikte kind. Eindeloos, onafzienbaar is de weg, eindeloos en onafzienbaar de stoet. De Hollandsche boeren van heel den omtrek rijden met hun karren op en neer van Bergen op Zoom naar de Belgische grens om de menschen te vervoeren.

Vele karren worden door soldaten geleid, soldaten regelen het verkeer.

Daarginds in Antwerpen worden die arme stakkerds door soldaten verjaagd, hier worden ze door soldaten geholpen. Ook een soldaat kan een man van den vrede zijn.

Eindeloos gaat het voort van den ochtend tot den avond, en door den nacht tot den morgen weer, de zwaar schokkerende sleepwagens van Antwerpen, allerlei boodschappenkarren, expeditiewagens van Antwerpsche bakkers, strijkinrichtingen, comestibleswinkels, meubelmagazijnen, verhuiswagens, hotelomnibussen, vigilanten, landauers, kruiwagens, sportwagens, kinderwagens, alles volgeladen met kinderen en huisraad, met vrouwen en gebrekkigen en zieken. Sommige patiënten uit gasthuizen liggen toegedekt onder dekens.

En daar tusschen gaan de priesters, jong en oud, blond en grijs, gelaten voortstappend in hun zwarte soutanen.

En op hun lippen moet wel het oude gebed zijn gegaan „in exitu Israël de Aegypto, domus Jacob de populo barbaro."

Dan kwam er weer een hooge wagen vol geladen met zwarte nonnen, de witte huiven om het zachte kalme gelaat, het was als een levende prent van de Fransche revolutie, die de zusterkens op karren naar het schavot bracht.

En altijd meer kwamen er wagens aangerold, wagens met kinderen die schreiden van honger en schrik, en die toch nog bang waren voor de zilveren tabletjes chocolade, die wij hun toereikten.

Wij schaamden ons bijna in zoo'n koperglimmende, lakglanzende auto al deze ellende tegemoet te moeten gaan. Je voelde je als een ergernis op dezen langen weg van ellende.

Sommigen waren uitgeput uit de file gegaan om even langs den weg er bij te gaan neerzitten. Zij vormden heele kampementen in het open veld en onder de boomen der donkere mastenbosschen, aan wier takken zij zeker even uitgewasschen kindergoed te drogen hingen.

De paarden gingen al even triest over den weg als de menschen. Een huzaar komt aangereden, wenkt ons dat we stoppen moesten, en dan wordt het stil, plechtig bijna. Achter de huzarenpaarden komen de moede, afgewerkte Belgische soldaten aangeloopen, die over de Hollandsche grens zijn gekomen en nu geïnterneerd worden.

Je bent geneigd om je hoed af te nemen voor die mannen, die zulk een zware en ondankbare taak hebben gehad.

Telkens weer moeten we stoppen om zoo'n convooi Belgische soldaten door te laten.

Als wij vragen vanwaar zij komen, roepen ze „fort vier!" van Merxem! Berendrecht! enz.

Wij komen door Hoogerheyde, waar onze stadgenoot Jacq. v. Gils zulk een stijlfijne monumentale kerk heeft gebouwd. Hoe zij is ingewijd door de Katholieke charitas?

Stoelen en banken zijn er uit weggenomen, de soldaten hebben er versch stroo ingelegd, en nu om zeven uur ligt heel de groote ruime kerk al vol vluchtelingen, de gangen, de portalen, de portieken, zoodat er geen enkele meer in kan. Zij liggen daar in het donker, omdat de militaire overheid vreest dat petroleum licht gevaarlijk kan worden en als wij aan den ingang staan, komt tot ons het klagelijk geschrei der kleinste kinderen en het troostend maar bijna hulpeloos gesus der arme moeders.

---

chef van het bureau verzocht den scheepskok met hem mede te gaan en de persoon, zoo hij dien nog herkende, te willen aanwijzen, die hem het vleesch verkocht had. Men begaf zich, vergezeld van een drietal politieagenten, die op een afstand volgden, naar de vleeschmarkt, waar de scheepskok den slachter, die druk bezig was het vleesch af te wegen, herkende en aanwees. Men stelle zich, de verbazing en woede voor van de volksmassa bij het vernemen van het gebeurde en bij de ontdekking, dat er menschenvleesch bij den slachter voorhanden was, wat hij bezig was aan het publiek te verkoopen. De Fr. scheepskok had in een oogenblik verscheidene stukken menschenvleesch onder het rundervleesch ontdekt en den prefect van politie aangewezen.

Eene arrestatie op groote schaal had onmiddellijk plaats. Negen slachters, allen compagnons, werden met hunne knechten in verzekerde bewaring mede genomen.

Een half uur later vertoonden zich voor de gevangenis een hoop razende lieden waaronder de moeders en vaders zich bevonden van de kinderen, welke in de laatste twee jaren spoorloos verdwenen waren.

Het bleek later, dat deze slachterij van kinderen juist twee jaren vroeger ondernomen werd.

Het volk liep woedend naar de gevangenis heen en eischte de misdadigers onmiddellijk op.

Twee honderd welgewapende politieagenten en soldaten waren noodig om deze woedende volksmassa tegen te houden en de misdadigers tegen het lynchen op groote schaal te beschermen.

Bij het verhooren der misdadigers en van de ouders der vermiste kinderen was het politiegebouw stampvol en menig hartverscheurend schouwspel was daar zichtbaar. Verscheidene der misdadigers zouden in de verhoorzaal onder het wrekende mes of de dolk van een wanhopigen vader of moeder gevallen zijn, zoo de politie niet altijd even vlug en bij tijds er tusschen beide was gekomen.

Dagen lang bracht dit verschrikkelijke geval de geheele stad in beroering. De dag waarop een der misdadigers de plaats zoude aanwijzen waar de gevangen of gestolen kinderen werden opgesloten en vetgemest, zou voor velen die daar als eenvoudige toeschouwers tegenwoordig waren, onvergetelijk zijn.

Een wanhopige moeder, die het hoofd van haar zoontje ziet, dat een paar dagen geleden geslacht was, scheurt zich als een razende de kleeren van het lijf, rukt uit de schede van haar buurman een lang mes, wringt zich door de politieagenten heen en brengt een der slachters een verschrikkelijke snede aan het aangezicht en borst toe. Een woeste kreet: „A mort!" deed zich eensklaps als een donderslag in de menigte hooren, men stoof als woedende honden op de misdadigers af ten einde ze uit de macht der politie en soldaten weg te voeren en van kant te maken, doch stuitte op een ondoordringbare muur van bajonetten, waarvoor de menigte terugdeinsde.

Wie beschrijft de verbazing van den kapitein, toen hij onder de kinderen die uit de hut gebracht werden, de kleine Pépi herkende, die waggelende naar hem toeliep, zijne knieën omvatte en luidkeels van vreugde huilde.

De arme stumperd had drie dagen in dat hol doorgebracht en niets genuttigd dan twee advocaten.

* * *

Nadat de kinderen door het hoofd der politie aan de ouders waren teruggegeven, werden de gevangenen, onder een stortvloed van bedreigingen en verwenschingen door het volk geuit, weder door de politie en soldaten naar de gevangenis gebracht. Het onderzoek naar medeplichtigen en het verhooren van een aantal personen hield dagen lang aan. Het bleek onder anderen dat ook de pasteien die de genoodigden ten huize van den heer L. gegeten hadden en die hun zoo heerlijk gesmaakt hadden, van menschenvleesch waren.

Acht slachters waren in deze onmenschelijke geschiedenis de hoofdpersonen en werden allen ter dood veroordeeld.

Wordt vervolgd.

Ook in de pastorie in kamers en gangen ligt 't vol; alleen op z'n zolder logeert de pastoor er negentig. En telkens komt er weer een vragen: „Mag deze oude stakkerd nu nog niet binnen, hij is meer dan tachtig jaar!"

Er was geen druppel melk voor de kleinen in heel den omtrek meer te vinden. Wij hadden in onzen auto nog twee fleesschen melk van Rotterdam medegebracht.

Had de pastoor ze door de wonderkracht van zijn medelijdendheid maar kunnen vermenigvuldigen!

Wij gingen verder langs de wegen der ellende.

Juist waren we in den auto gestapt en trachtten met veel geduld uit den duisteren chaos van voertuigen en menschen te geraken, toen van alle kanten de militairen kwamen toegeschoten.

Er was alarm geblazen en allen spoedden zich naar de grens.

Voor ons weer een oponthoud te meer.

Eerst vertelde men dat er uhlanen te Zandvliet waren gesignaleerd, vlak tegen de Hollandsche grens, later vernamen wij, dat steeds meerdere troepen Belgische soldaten naar Hollandsch gebied kwamen, en men groote getallen zou moeten interneeren.

En werkelijk, toen we dan ook even later zeer langzaam den weg naar Ossendrecht opreden, kwam er weer een stille stoet aan.

Voorop, op hun hooge paarden, de ernstige huzaren van het Hollandsche leger, daarachter gingen ontwapend Engelsche matrozen en Belgische soldaten, sommigen met den arm in verband. Moe en mat, bijna zonder spreken, trokken zij voort in den donkeren avond. Hollandsche infanteristen, te voet en op de fiets, gingen hen terzijde.

Iets verder op den weg stonden weer zware transportwagens, waarin zorgzaam afgedekt, zwaar verwonde krijgers en doodzieke burgers, omzwermd weer van vluchtelingen, die de laatste gebeurtenissen bespraken.

Antwerpen was in de handen der Duitschers, de forten waren ontruimd, de soldaten hadden een goed heenkomen moeten zoeken.

De meeste wagens met vluchtelingen, waarvan in Hoogerheyde een ware opstopping was ontstaan, gaven den moed maar op om verder naar Bergen-op-Zoom te trekken, zij stationneerden zich maar aan den kant van den breeden weg. Bossen stroo werden langs den weg gelegd, zooveel mogelijk nog onder de beschutting der boomen, dekens werden om 't lijf gewonden en zoo trachtten zij wat te slapen, mannen, vrouwen en kinderen.

Meestal werd een lantaarn aan de voeten der rustenden neergezet, als waarschuwing voor de voertuigen om den menschen niet over de beenen te rijden.

Maar 't was een triest en tragisch gezicht. De nacht was droog maar koud, de lucht donker en de wegen geheel zonder licht. En als de auto dan zacht over den weg gonsde en zijn licht door de lantaarnglazen ver over den weg wierp, dan zag men aan weerszijden tusschen wagens en afgespannen paarden zoomen van op den grond liggende menschen, kilometers lang.

Soms leek het in de zwarte schaduwen of Bedoeïnen en Arabieren hier hun bivak hadden opgeslagen. Langs den berm der wegen zag men de menschen zitten, terwijl zij voor de koude van den nacht witte moltondekens over de schouders hadden geslagen.

Dan klaagde uit zoo'n deken het geschrei van een jonge stem, bang van de duisternis en ziek van den honger.

„Morgen, morgen, m'n kiendeke," suste dan de arme moeder.

Morgen was er misschien brood, maar nu in geen huis en geen winkel was er zelfs voor geen goud een korst brood te koopen. Zelfs geen glas water konden de ongelukkigen krijgen, de dienstdoende soldaten hadden hun eigen rantsoen bijna geheel weggeschonken.

Tusschen de boomen zagen we hier en daar een klein bivak. Men had vuren aangelegd en daarboven een ijzeren pot. Een heel gezin was daarom heen gehurkt, en schilde kleine aardappeltjes, die ze dan beurtelings in den pot mikten.

Het vuur bracht eenige vertroosting, en jonge stemmen klaterden bijna in uitgelatenheid op.

Wij naderden de Belgische grenzen, een werkman kwam aangewandeld, hij was in den middag nog in Antwerpen geweest, dat een doode stad was geworden als Pompeji.

Drie kinderen had hij er gezien en twee politieagenten, en voorts niemand meer. Met de branden was het gedaan. Het kwam uit, gelijk hij sprak, want terwijl wij op den grensdijk klommen, waarop men bij dag Antwerpen kan zien liggen, en waar men den avond van te voren bij den gloed van het Antwerpen in brand de krant had kunnen lezen, was nu alles donker aan den horizon en was er geen vlam en geen gloed en geen zweem van brand meer te ontdekken.

Wordt vervolgd

Berichten uit de Kolonie.

Neutraliteit.

Woensdag heeft de HEG. Heer Gouverneur een proclamatie uitgevaardigd, waarbij de onzijdigheid wordt vastgesteld der Kolonie, gedurende de oorlogen, uitgebroken tusschen de met Nederland bevriende mogendheden. 1e Frankrijk en Turkijë, 2e Groot-Brittannië en Turkijë en 3e Rusland en Turkijë.

Omtrent het uitbreken dezer oorlogen ontving de Gouverneur telegrafisch bericht van Zijne Exc. den Minister van Koloniën.

Nieuwe Consul.

De Heer S. E. L. MADURO vreest, dat zijn optreden als Consulair Agent van Frankrijk, onvereenigbaar zou kunnen worden met gedurende den oorlog van hem geëischte handels-praestaties. ZEd. is in overleg met de Fransche regeering overeengekomen met den Heer E CHAUMETTE, directeur van den Franschen Kabel, dat deze het Consulaat zoolang zal waarnemen.

Mexico.

De partijhoofden, bijeengekomen ter onderlinge bespreking te Aguas Calientes hebben zich niet gestoord aan het protest van Grl. CARRANZA en hebben EULODIO GUTIÉRREZ tot waarnemend President van Mexico gekozen. Dit geschiedde volgens een telegram uit Washington op 4 Nov. ll.

Teeken des Tijds.

Gedurende de maand September werd bij de Koloniale Postspaarbank ingebracht f 10.861.51 en teruggehaald f 21.787 92.

Voor de Uitgewekenen.

De inzameling voor de vluchtelingen in Nederland heeft fl 2106 20 opgebracht.

Dat is een mooi sommetje, als men bedenkt, dat er voor hetzelfde doel ook voor 551.10 aan klompjes werd verkocht, en het Koninklijk Nationaal Steun Comité nog steeds voortgaat, wekelijksche en maandelijksche bijdragen in ontvangst te nemen.

Naar wij vernamen heeft het K. N. St. C. reeds ± f 11.000 bijeen.

Curaçao! dat zelf zooveel noodig heeft, weert zich dapper.

Bonaire draagt maandelijks f 50 bij.

Koloniale Raad.

De laatste vergadering kon niet doorgaan wegens gebrek aan quorum.

Er komen verschillende kleinere ontwerpen in behandeling, zooals: het nieuwe tarief voor de pontjes, nieuwe regeling voor het visiteeren der schepen in Fuikbaai (phosphaatmijnen), vrijdom voor gereedschappen en materialen, bestemd voor exploratie van mijnen en de exploitatie van petroleumfabrieken, etc.

Officiëele berichten.

In plaats van den Heer Dr. J. P. EVERTSZ Hz., geneeskundige, is benoemd tot lid van den Geneeskundigen Raad alhier, de Heer H. Ferguson, geneeskundige.

Marktbericht van den Curaçaoschen Handelsbond.

Van 18 November 1914.

AARDNOTEN (Pindas) per KG.	—
ZOUT per vat van 180 K.G.	f 0.80
DIVIDIVI per K.G.	„ 0.05
ORANJESCHILLEN per KG. 1st kw.	„ 0.40
id. per KG. 2e kw.	„ 0.80
HUIDEN per K.G.	„ 0.60
GEITENVELLEN per K.G.	„ 1.
WOL per K.G.	„ 0.10
SCHAPENVELLEN per stuk	„ 0.50
BEENDEREN per K.G.	„ 0.02
RECINUS-ZAAD per K.G.	„ 0.05
STROOHOEDEN (hippijapa).	
Kwaliteit No. 1 per dozijn	„ 8.87½
„ „ 1 (gebleekt) „	„ 8,50
„ „ 2 „ „	„ 5.
„ „ 3 „ „	„ —
„ „ 3 „ „	„ —
„ „ 4 „ „	„ 7.—
„ „ 5 „ „ OLA	„ —.
„ „ 6 „ „	„ 8
„ „ 7 „ „	„ 9
„ „ 8 „ „ OLA	„
„ „ 9 „ „	„ 12.50
„ „ 10 „ „ OLA	„
„ „ 11 „ „	„
„ „ 12 „ „ OLA	„
„ „ 13 „ „	„
„ „ 14 „ „ OLA	„
„ „ 15 „ „	„
„ „ 1 van 25 c.M. of minder	f

Posterijen.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven enz.

Aangeteekende stukken: Maraja Daniel. Leonicia Jacob, Ana Z. de Morales H., Antonio J. Rijpers, Maria Ines de Rojer, Lucia Soto, Monsieur Waller.

Brieven: William Barliw, Weier Balencia, Juan M. Benzo Maria Caprlles, H. A. de Casseres, J. M. Elshout, Lonsito Germesta, Corlata Hires, Englentina Janboos, Leon V. Leyba & Co., Guillermo Lalallo, Pedoer Prens, Alverdo Prens, S. Petres, Guillermo Roi, Jose Ricci, Senior & Co. 4, Maria Sennior. Julita Valencia, J. R. Rigaud.

Drukwerken: J. C. Campagnoly, J. Fortrugteren, W. Foot 2, Correa & Martens, P. J. Marlen, Emilio Reinhart, Otto Servidor, Senior & Co.

Dankbetuiging.

In dank ontvangen:

Van den Heer EDWIN SENIOR: Truth about Germany facts about the war, alsmede *Hamburger Nachrichten*.

Van den Heer A F. LEYBA, Hamburg: Documentos Oficiales relativos á la Guerra Europea de 1914.

Van het Bureau des Deutschen Handelstages No. 3 en 4 der Mededeelingen ter opheldering omtrent Duitschland en den Oorlog.

Van den Heer GILBERT DE JONG reclameplaten en prijscourant van *Overland-auto*.

Ratten.

Gedurende de laatste 8 dagen werden in het fiscalaat aangebracht en door middel van petroleum verdelgd: 8 ratten.

Vreemdelingenverkeer. (per S.S.)

Gedurende de maand Oct. zijn hier

aangekomen van			vertrokken naar		
Z. Amerika	298	pers.	Z. Amerika	817	pers.
N. Amerika	13	„	N. Amerika	22	„
Europa	4	„	Europa	2	„
Totaal	310	pers.	Totaal	841	pers.

Het aantal transito passagiers bedroeg in Oct. 449.

Scheepsberichten.

(OFFICIEEL).

Gedurende de maand Oct. zijn

Binnengekomen.		Uitgezeild.	
Aruba	15	Aruba	12
Barbados	8	Barbados	4
Bonaire	38	Bonaire	39
Bovenw. eilanden	1	Bovenw. eilanden	1
Guanta	2	Fajardo P R	1
La Vela de Coro	3	Falmouth	1
Maracaibo	7	Guanta	1
Mayaguez (P.R	1	La Guayaa	2
Pto. Cabello	8	La Vela de Coro	2
Pto Rico	3	Maracaibo	10
Rio Hacha	4	Pto Cabello	8
Sto Domingo	1	Pto. Columbia	1
St Thomas	2	Rio Hacha	2
		Sto Domingo	2
		St Thomas	1
totaal	88	totaal	82

October is toch weer wat gunstiger voor de zeilvaart geweest dan de voorlaatste maand. Het aantal binnengeloopen vaartuigen is weer met 20 vermeerderd, dat der uitgezeilde met 8. Dat spoedig de Europeesche verdelgingskrijg een einde neme, opdat ook hier weer nieuw leven en vooruitgang hun intrede mogen doen in de prachtige St. Anna-Baai van ons geliefd Curaçao.

Buitenland.

Officiëele Duitsche mededeeling over den val van Antwerpen.

BERLIJN, 10 Oct. (Reuter.) Uit het groote hoofdkwartier wordt gemeld: „Na een twaalfdaagsche belegering is Antwerpen met alle forten in onze handen gevallen. Op 28 September viel het eerste schot tegen de forten der buitenste linie, op 1 October werden de eerste forten bestormd, op 6 en 7 October de door opstuwing meestal 400 M. breede Nethe overgetrokken. Op 7 October werd, ingevolge de bepalingen van de Haagsche Conventie, de beschieting der stad aangekondigd.

„Daar de commandant verklaarde de verantwoording voor de beschieting te aanvaarden, begon in den nacht van 7 op 8 October de beschieting. Tegelijk werden de aanvallen tegen de binnenste fortenlinie begonnen. Reeds in den morgen van den 9 October waren twee forten der binnenste linie in onze handen, en in den namiddag kon de stad zonder ernstigen tegenstand worden genomen. De vermoedelijk zeer sterke bezetting heeft zich in den aanvang dapper verdedigd, doch was tegen de bestorming door onze infanterie en marinetroepen en tegen de zware artillerie niet opgewassen, en ontrúimde de stad.

„Onder de bezetting bevond zich ook een onlangs aangekomen Engelsche marinebrigade.

„De outruiming der stad door de Engelsche-Belgische troepen maakte het noodig, dat de onderhandelingen over de overgave met den burgemeester werden gevoerd, daar geen militaire autoriteiten meer aanwezig waren.

„De overgave van de stad werd op 10 October door den chef van den staf en den tegenwoordigen gouverneur van Antwerpen bevestigd.

„De laatste, nog niet overgegeven forten werden door onze troepen bezet.

„Het aantal gevangenen is nog niet vast te stellen. Vele Belgische en Engelsche soldaten vluchtten naar Nederland, waar zij werden geïnterneerd.

„In de stad werden groote voorraden van allerlei soort buitgemaakt.

„De commandant der belegeringstroepen, generaal Von Beseler, ontving van den Keizer de orde „Pour le Mérite."

Engelsch rapport over de gebeurtenissen rondom Antwerpen.

In een mededeeling van de Admiraliteit — zoo meldt Reuter's speciale dienst — wordt verklaard: Op verzoek van de Belgische regeering was een zeemacht afgezonden, om deel te nemen aan de verdediging van Antwerpen gedurende de laatste week van den aanval. Zij bestond uit een brigade mariniers, twee brigades matrozen en eenig zwaar scheepsgeschut. Tot den nacht van 5 October verdedigden het Belgische leger en de marinebrigade met succes de linie van de Nethe, Dinsdagochtend echter was de Belgische strijdmacht op den rechterflank van de mariniers genoodzaakt terug te trekken en werd de verdediging overgebracht naar de binnenste forten. Daardoor was de vijand in staat batterijen op te stellen en de stad te bombardeeren. De verdediging van de binnenste linie werd Woensdag en Donderdag volgehouden.

„De stad stond gedurende dien tijd bloot aan een meedoogenlooe bombardement De Britsche strijdmacht hield zich uitstekend en heeft, dank zij de bescherming door de loopgraven, vermoedelijk nog geen 300 man verloren op de 8000. De verdediging had nog langer volgehouden kunnen worden, maar toch niet zoolang tot voldoende hulptroepen konden worden gezonden, zonder afbreuk te doen aan de algemeene strategische positie. De vijand begon Donderdag sterken druk te oefenen op de verbindingslijn bij Lokeren. De daar gelegen Belgen streden met grooten moed, maar werden gestadig achteruitgedrongen door de overmacht.

„Onder deze omstandigheden besloten de Belgische en Britsche bevelhebbers de stad te ontruimen. De Engelschen boden aan den aftocht te dekken, generaal de Guise wenschte echter, dat zij zouden heengaan vóór de laatste Belgische divisie.

„Na een langen nachtmarsch naar St. Gilles kwamen van de drie brigades twee behouden te Ostende aan, het grootste gedeelte echter van de eerste matrozenbrigade werd afgesneden door een aanval der Duitschers ten Noorden van Lokeren en 2000 officieren en manschappen kwamen Holland binnen in de buurt van Hulst, waar zij, in overeenstemming met de wetten van de neutraliteit de wapens nederlegden.

„De terugtocht van het Belgische leger werd met succes volbracht. De terugtocht van Gent van de matrozendivisie en het Belgische leger werd gedekt door Engelsche versterkingen.

Staat van het aantal vaartuigen, die het eiland Curaçao in de maand Oct. 1914 aandeden met vermelding van hunne inhoudsmaat.

	ZEILSCHEPEN.			STOOMSCHEPEN.		
		INHOUD IN M^3.			INHOUD IN M^3.	
	Aantal	Bruto	Netto	Aantal	Bruto	Netto
Maand Oct.	83	9.365	8.382	26	190.044	118.715
Vorige maanden	821	95.613	87.704	311	2.208.289	1.503.392
Totaal	904	104 978	96.086	337	2 398 333	1.503 392

Niet opgenomen zijn de schepen, die binnenkomen van de kustvaart en van de visscherij.

De gepantserde treinen en de zware marinekanonnen zijn alle weggevoerd. Tienduizenden bewoners van Antwerpen vluchtten westwaarts uit de vernielde brandende stad."

Een Correspondent schrijft aan *Het Centrum*:

Een verdere verdediging van Antwerpen was dan ook nutteloos. Vanmorgen in de vroegte nog hebben de Belgen een der noorder-forten in de lucht laten springen. De gewapenden, die aan onze grenzen geïnterneerd worden, zijn dan ook meest lieden, behoorende tot de bezetting dezer noorder-forten.

In Capelle waren tal van vluchtelingen in hun vlucht naar Holland gestuit. Gelukkig zij, die vannacht hier nog konden blijven. Het in den beginne van den oorlog blijkbaar in haast versterkte Merxem ligt verlaten. In Breda hadden vluchtelingen mij gisteren verteld, dat de Belgen dit fort in de lucht hadden laten vliegen en dat dit de geweldige slag was, die rond elf uur Vrijdagochtend was gehoord. Aan 't fort merk ik, als leek, echter niet veel van vernieling.

Hier zoowel als vlak voor Antwerpen treft men allerwegen prikkeldraad-versperringen aan, die nog gaaf en ongeschonden zijn. Met veel moeite en kosten is alles uitgevoerd, en nu hebben de Belgen zonder slag of stoot dit alles in Duitsche handen gelaten. Tal van kanonnen staan bij Antwerpen zelf nog overal, zoo als inderhaast het Belgisch-Engelsche leger die schijnt verlaten te hebben. Wat me opvalt is, dat ik zoo gemakkelijk de stad binnenkom. Ik had verhalen gehoord van collega's, die tien keer werden aangehouden, naar de kommandantur gebracht, enz.

De enkele Duitsche wachten die ik tegenkwam, lieten mij ongehinderd passeeren: Later heb ik de oplossing hiervan gekregen: de Duitsche commandant, generaal freiherr von der Schütz, doet al 't mogelijke, om de bewoners weer terug naar Antwerpen te doen gaan en aan de geweldige paniek der laatste dagen een einde te stellen. Hij heeft daarom de volgende proclamatie dezen middag doen bekend maken:

„De commandant der vesting Antwerpen verklaart, dat den bewoners van Antwerpen niets belet, naar hun woning terug te keeren. Niemand zal eenig leed gedaan worden en privaat eigendom zal onaangetast blijven, indien elke vijandelijkheid wordt nagelaten! De leden van de burgerwacht kunnen, altijd ongewapend, rustig weerkeeren en worden niet als krijgsgevangenen beschouwd."

De Duitsche bevelhebber zetelt op het stadhuis, waar de burgemeester en schepenen en vele raadsleden zich ook bevinden. Ik acht het echter niet raadzaam me daarheen te begeven, omdat ik formaliteiten vrees en beslist nog 's middags mijn bevinding wil seinen van de Hollandsche grens naar Amsterdam. Dat er in Antwerpen zelf, in 't hartje der stad, betrekkelijk althans, heel weinig geleden is, meldde ik reeds. De kunstschatten die vervoerd konden worden, hebben — zoo heet het hier — de Belgen reeds tijdig elders gebracht, waarheen kon men mij niet zeggen: naar Ostende of Engeland?

De groote kunstgewrochten hier hebben niet geleden. Wel trof ik vele particuliere huizen aan, die brandden en waarvan de brand niet gebluscht kon worden tijdig, wijl de menschen weg waren. Antwerpen is heden een verlaten stad. Vele Duitsche militairen waren er nog niet binnen en de bewoners, die nog in de stad zijn, blijven wijselijk thuis.

Gisterenochtend heeft burgemeester de Vos zich naar den Duitschen bevelvoerder buiten de stad begeven, om over de overgave te onderhandelen.

Er was echter reeds een Duitsch parlementair naar de stad vertrokken. Beiden wegen hadden elkander dus gekruist. In den namiddag rond 2 à 3 uur trokken de Duitsche troepen de stad binnen, „met muziek voorop, meniere" vertelde mij een winkelier, die zijn zaak maar weer geopend had, in de hoop nog iets te verdienen. Overigens zijn alle winkels hier potdicht. De Duitsche militairen zijn behulpzaam om wat er nog brandt zoo spoedig mogelijk te blusschen.

De petroleumtanks te Hoboken zijn niet, zooals in Holland gemeend werd, door de Duitschers in brand geschoten, maar door de Belgen deels in brand gestoken, deels leeggeloopen, ten einde ze niet den Duitschers in handen te doen vallen. Graan, zelfs is vernield, naar men mij verzekerde. Een leege, ontvolkte, arme stad is den Duitschers nu in handen gekomen, een stad, die zelf aan alles gebrek heeft. Zal de overwinnaar haar nog een oorlogsschatting opleggen?

De voorsteden bieden een erbarmelijken aanblik; daar hebben de wijken ontzettend veel geleden. Niet zoo de binnenstad, al zijn ook daar granaten gevallen. Dat het Paleis van justitie in de rue de la Justice en de dichtbij liggende Banque Nationale getroffen zijn, zal wel gelegen hebben aan het feit, dat de oude kazerne er achter ligt. De groote gebouwen, de musea, de kerken, de kloosters, de liefdadige instellingen hebben, in zoover ik dit in den luttelen tijd, dat ik van ochtend in de stad was, kon nagaan, en voorzoover ik 't van inwoners vernam, zoogoed als niet geleden.

En de vernieling aan het gasthuis aan den Stuivenberg, Pothoekstraat zal spoedig te herstellen zijn. De zusters met de waarde moeder, die per ziekenstoel moest vervoerd worden, zijn naar Holland gevlucht en daar veilig aangekomen. Hedennacht waren ze te Roosendaal aan het station. Ook de zusters van Barmhartigheid zijn allen veilig.

De Antwerpenaars zijn vol verslagenheid. Zij danken God, dat 't beleg voorbij is, maar zijn toch ook vol wrok, dat zóó snel de stad is genomen, die de sterkste vesting ter wereld heette. „Hebben wij daarvoor zooveel geofferd", zeggen ze. Overigens zijn ze uiterst voorzichtig, laten zich niet veel uit, maar zijn zeer achterdochtig, uit vrees voor moeilijkheden met de Duitschers.

De bewoners, die thuis zijn gebleven, zijn meerendeels gespaard. Voor de glazen der boekwinkels zag ik nog prentbriefkaarten hangen met de vier portretten in een vierhoek van koning Albert, koning George, tsaar Nicolaas en president Poincaré.

De algemeene klacht is, dat het stads- en legerbestuur de menschen in onwetendheid hebben gelaten. Tot 't laatst is gewacht om den ernst van den toestand bekend te maken. Onverwachts kwam toen Woensdag de aanzegging om, wie wilde, zich in noordelijke richting te verwijderen, daar de toestand zeer ernstig was. De Antwerpenaren zelf geloofden dit echter nog niet en de meeste bleven tot Donderdag, toen het bombardement schrikkelijk was losgebarsten.

Tot den laatsten steen, zoo heette het, zou Antwerpen verdedigd worden en daarom zijn de menschen gevlucht. En nu is reeds des anderen daags de bezetting afgetrokken. „Hadden de menschen dat geweten, vele waren gebleven, zooals wij," zoo was de meening der achterblijvers.

De vlucht naar Holland zal dan ook wel spoedig tot staan komen. Dezen dag echter nog niet, want het land tusschen Antwerpen en Holland zit nog vol vluchtelingen, die aan alles gebrek hebben en toch niet terug durven, zooals ik bij mijn terugtocht ondervond.

Oorlogskroniek.

12 Sept. — In Frankrijk trekken de Duitsche troepen over de geheele linie zich terug van de Marne. Zij houden stand in het Zuiden van het woud van Argonne-Soissons door de Fransch-Engelsche troepen bezet. Lunéville heroverd.

Nieuwe overwinning van generaal Hindenburg over het 22e Russische legercorps bij Lyck. De Russische troepen uit Oost-Pruisen verdreven. De Engelschen bezetten Herbertshöhe in den Bismarck-archipel.

De Oostenrijksche troepen door de Russen tot de San teruggeworpen. De Belgische troepen doen een uitval uit Antwerpen; zij hernemen Mechelen en Aerschot; op den linkervleugel worden zij later door de Duitschers teruggeslagen.

13 Sept. — De Fransch-Engelsche troepen zetten de terugtrekkende Duitsche troepen na. Het Fransche rapport spreekt van een volledige overwinning.

De Belgische troepen trekken zich op de stelling Antwerpen terug; Belgische berichten melden, dat twee Duitsche legercorpsen door den uitval zijn teruggehouden van hun tocht naar Frankrijk.

De Duitsche kruiser „Hela" wordt door een onderzeeër getorpilleerd.

Gevecht aan de Save tusschen Oostenrijksche en Servische troepen.

14 Sept. — Het centrum der Duitsche troepen verschanst zich aan de Aisne. De Duitsche kroonprins moet zijn hoofdkwartier van St. Ménéhould naar Montfaucon verplaatsen. De Franschen bezetten Reims en ontzetten Troyon. De Duitsche linkervleugel trekt uit het gebied Westelijk van Nancy terug tot de Vogezen.

Het Duitsche leger onder generaal v. Hindenburg trekt de Russische grens over.

15 Sept. — Gevechten aan de Aisne. Groote troepenafdeelingen op weg naar Frankrijk passeeren Aken en Luik. Oostenrijksche berichten melden, dat de Servische troepen over de Save zijn teruggeworpen. Servische berichten melden, dat de Oostenrijkers tusschen de Drina en de Save geslagen zijn. De Serviërs zouden Visigrad bezet hebben.

Russische troepen trekken de Beneden-San over en bezetten Czernowitsj. Duitsche nota aan China, waarin gezegd wordt, dat Duitschland er later rekening mee zal houden tegenover China, dat het toestond Japansche troepen te landen.

16 Sept. — Voortzetting van den strijd aan de Aisne. Het offensief der Fransch-Engelsche troepen tot staan gebracht. President Wilson ontvangt de Belgische missie, die rapport uitbrengt over de gruwelen door de Duitschers in België bedreven.

Japansche vliegers werpen bommen op Tsingtau.

17 Sept. — Bij Noyon zouden de Duitschers 2 Fransche legerkorpsen hebben verslagen en eenige batterijen hebben buitgemaakt.

De „Fishguard II", een Engelsch schoolschip, vergaat in het Kanaal.

De Serviërs ontruimen Semlin.

18 Sept. — Het Duitsche leger onder von Hindenburg rukt op de Russische vesting Ossovetz aan. Russische berichten melden, dat het offensief der Duitschers in het gouvernement Suwalki tot stand is gebracht.

President Wilson richt zich tot den Duitschen rijkskanselier met de vraag, wat er aan is van het gerucht, dat Duitschland den vrede wil. De rijkskanselier verwijst hem naar de verbondenen, die gezamenlijk vrede zullen sluiten.

Russische berichten melden, dat de vervolging der Oostenrijkers in Galicië wordt voortgezet.

Het Engelsche Lagerhuis wordt verdaagd.

19 Sept. — In den strijd aan de Aisne schuiven de Franschen op hun linkervleugel vooruit. Het hevigst wordt gevochten bij Soissons en Reims. Een Duitsche aanslag op een spoorbrug bij Rouen wordt verijdeld. Russische berichten melden de verovering van Sambor en Seniava.

Japansche troepen landen in de golf van Laoesjau.

20 Sept. — De Duitsche troepen bombardeeren Reims en treffen de kathedraal, die gedeeltelijk verwoest wordt. Langs de Aisne gaan beide partijen voort met gedeeltelijke aanvallen zonder beslissend resultaat. De aanval op de sperfortenlinie Verdun-Toul wordt voorbereid.

De Engelsche kleine kruiser „Pegasus" die Dar-es-Salaam beschoten en de Duitsche kanonneerboot „Nöwe" in den grond had geboord, wordt door den Duitschen kruiser „Königsberg" beschoten. De Duitsche kruiser „Embden" boort zes Engelsche schepen in den grond in de golf van Bengalen en beschiet Madras. De Duitsche hulpkruiser „Cap Trafalgar" wordt bij de Braziliaansche kust door een Engelschen kruiser in den grond geboord.

De Duitsche gezant te Washington zou meegedeeld hebben dat Duitschland bereid zou zijn te verklaren, dat de oorlog onbeslist gebleven is en vrede zou willen sluiten, als het Duitsche grondgebied ongeschonden zou blijven. Van Duitsche zijde volgt later een tegenspraak.

21 Sept. — Heftige gevechten bij Péronne, in het Noorden van Frankrijk. De poging van de Fransch-Engelsche troepen, om den Duitschen rechtervleugel om te trekken, mislukt. Betheny, ten Noorden van Reims door de Duitsche troepen bezet. Duitsche troepen veroveren den Oostrand van de Côte Lorraine, ten Zuiden van Verdun.

Te Maastricht komt een bom neer uit een Engelsch vliegtuig.

22 Sept. — De „U 9" brengt in de Noordzee, ongeveer 20 mijlen van Hoek van Holland de Engelsche pantserkruisers „Aboukir", „Hogue" en „Cressy" tot zinken. Verschillende koppen der bemanning door de „Flora" en „Titan" gered. Ongeveer 1800 man verdronken.

Generaal Botha neemt het commando over de troepen, die in Duitsch Zuid-West-Afrika gaan opereeren, op zich.

Gevechten tusschen Belgen en Duitschers bij Oudenaerde.

Russische berichten melden de bezetting van de stad Jazostaf aan de San.

BEKENDMAKING.

De verkoop van ZILVEREN, GOUDEN en JUWEELEN VOORWERPEN, beleend ter *Spaar- en Beleenbank* van 1en Mrt. 1913 t|m 31sten Aug. 1913 onder No. **1818 I**, t|m No. **274 K**, zal plaats hebben op *Donderdag*, den **19n November** a.s., en volgende Donderdagen

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao, den 14n Nov. 1914.

De Voorzitter.
A. JESURUN.

MEVROUW DE WEDUWE	MEVROUW DE WEDUWE
Elias S. L. Maduro	Moses S. L. Maduro
heeft het genoegen hierbij kennis te geven van de verloving van hare dochter	*heeft het genoegen hierbij kennis te geven van de verloving van haren zoon*
Rebecca Deborah	Joshua Moses
met den Heer	*met Mejuffrouw*
Joshua [illegible] Maduro	[illegible] Maduro

Curacao, 9 November 1914.

Receptie Woensdag 11 en 18 dezer, des avonds om 8 uur ten huize No. 7, Concordiaplein.

Eenige kennisgeving.

HAVEN-NIEUWS.
VAN 7 NOV. — 21 NOV.

Schip	Kapitein	Aankomst	van	Vertrek	naar
Maracaibo	G W Goodman	7 Nov.	New York	7 Nov.	Maracaibo
Pr. Maurits	N de Boer	7 „	Amsterdam	8 „	New-York
Merida	A Johanson	9 „	Maracaibo	9 „	La Guayra
Merida	A Johanson	11 „	La Guayra	12 „	Maracaibo
Maracaibo	G W Goodman	12 „	Maracaibo	12 „	New-York
Caracas	Furst	12 „	New-York	12 „	La Guayra
Oranje Nassau	G D Nieman	15 „	New-York	15 „	Amsterdam
Caracas	Furst	18 „	La Guayra	18 „	New-York
Merida	A Johanson	18 „	Maracaibo	18 „	Maracaibo
Zulia	S S Morris	21 „	New-York	21 „	Maracaibo
Pr. Willem I	A R Nyboer	21 „	Amsterdam	22 „	New-York
Progreso	H Hansen	30 Oct.	Maracaibo	9 Nov.	New-York
Savoia	G Debarbieri	7 Nov.	Colon	7 „	Genova
Legazpi	E Azacini	16 „	Colon	16 „	Barcelona

Schoeners.	Aankomst.	van	Schoeners.	Vertrek	naar
Conformidad	7 Nov.	St Domingo	*Juan Luis*	7 Nov.	Aruba
Rosa Maria	7 „	Aruba	*Rosa Maria H*	7 „	Aruba
Estrella Mar V.	6 „	Guanta	*Refugio H*	9 „	Aruba
Refugio H	6 „	Aruba	*Reina H*	9 „	S Juan P R.
20 de Julio H	8 „	Aruba	*Pluma de Oro*	9 „	Vela de Coro
Jane H	9 „	Aruba	*Virginia H*	10 „	Vela de Coro
Gacela H	11 „	Maracaibo	*Electra H*	11 „	Maracaibo
Juan Luis H	11 „	Aruba	*Jane H*	11 „	Aruba
Sirena H	12 „	Vela Coro	*Marg. Sofia C*	12 „	Rio Hacha
Virginia H	18 „	Vela Coro	*Juan Luis H*	12 „	Aruba